

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YUKIO MISHIMA STARUL

Traducere din limba japoneză de
ANDREEA SION

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

YUKIO MISHIMA

STAR

Copyright © 1960, The Heirs of Yukio Mishima.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MISHIMA, YUKIO

Starul / Yukio Mishima; trad. din japoneză de Andreea Sion. –

București: Humanitas Fiction, 2023

ISBN 978-606-097-174-0

I. Sion, Andreea (trad.; note)

821.5211

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Am aruncat o scurtă privire mulțimii care se adunase lângă platoul de filmare, în oglinjoara pe care mi-o întinsese asistenta.

Nu stăteau liniștiți nici o clipă. Se împingeau cu piepturile în cordoanele separatoare puse de organizatori, ca să fie măcar cu un pas mai aproape de mine, și încercau să-mi atragă atenția fluturând din mâini, râzând și strigând.

Nu erau doar femei. Era mult tineret de calitate. Cu toții chiuleau de la școală sau de la serviciu și stăteau în bătaia soarelui de mai, îmbrăcați cu uniforme create de mine. Era plăcerea lor să mi le arate: pălăria de paie cu

panglica ei superbă, cămașa cu mâneci scurte, cu dungi verticale, care se mula strâns peste bust (și avea și epoleți), purtată descheiată la toți cei trei nasturi, pentru a scoate la iveală pandantivul strălucitor de pe piept, pantalonii strâmți, care scoteau în evidență toate rotunjimile, atât în față, cât și în spate, șosetele de un negru intens... Eu, neajutat de nimeni, creasem și făcusem să se răspândească acea modă. Iar ei erau cu toții cam de vârsta mea, tineri și plini de vitalitate, săraci și cu prea mult timp liber la dispoziție, manifestându-și cu ostentație excesul de energie.

Eu eram ceea ce doreau ei să devină, „modelul“ lor. Întotdeauna mă gândeam la asta când mă uitam în oglinjoara asistentei mele. Din ea se reflecta chipul plin de viață al unui tânăr. Dar, de fapt, impresia tonusului sănătos se datora machiajului. Pentru că mi se păruse că am fața cam unsuroasă de la fondul de ten aplicat, pusesem și puțină pudră, deși, de fapt, știam că nu lucea nimic dedesubt. Aveam un trup bine făcut, dar nu mai simțeam în el vigoarea de altădată. Când faci multe copii după un mulaj, ajunge să se uzeze.

Aveam 23 de ani, vârsta la care nimic nu este imposibil. Însă, după șase luni în care muncisem neîncetat zi și noapte, aproape fără somn, tinerețea mea se veștejea. *O știam.*

Astfel de previziuni vin din „lumea reală“. Dar eu n-am nevoie de ele și, ca atare, pentru mine nu există. Am rupt de mult legăturile cu lumea aceasta, ca un yakuza care-și părăsește definitiv organizația. Eu nu mai am deloc nevoie să visez. Visarea este privilegiul celor care merg la cinematograful și cumpără biletele tipărite pe hârtie grosolană. Nu și al meu.

„Cum e să fii star?“ mă întreabă adesea țărăncuțele din cluburile de fani. (Mă uimește întotdeauna să văd cât de multe fete urâte sunt membre în cluburile fanilor. Câteodată au și dizabilități. Dacă ai ieși să le cauți dinadins pe străzile orașului, cu mare greutate ai reuși să aduni atâtea la un loc.) Oamenii își pot povesti visurile, dar eu nu sunt capabil să descriu sentimentul de a fi însuși visul.

— La ce cadru eram?

— La numărul șase, mi se pare.

Asistenta mi-a întins scenariul, în care însemnase împărțirea pe cadre cu pixul roșu.

Regizorul Takahama lucra foarte minuțios. Pregătea întotdeauna de cu seară conținutul, dar, în ziua filmării, pornea să vâneze detalii, ca un om al străzii care adună de pe jos toate nimicurile pe care le aruncă alții, bucuros că le-a găsit, și le integra imediat în film. Pauza pe care o luasem acum se datora faptului că regizorul încerca să facă să se rostogolească, cât mai artistic, niște cocoloașe de hârtie aruncate pe stradă.

— La naiba, până și gunoaiele se mișcă mai bine ca mine!

Repetam în șoaptă replica mea din cadrul al șaselea, în timp ce încercam, în oglindă, diferite expresii. Grație unor picături oftalmice americane, care mascau efectele nesomnului, ochii mei arătau limpezi și pătrunzători, ca ai unui tânăr yakuza al cărui crez era nihilismul de doi bani.

— Ne cerem scuze, dar nu se acordă autografe pe stradă! repeta la nesfârșit regizorul secund, încercând să țină piept mulțimii.

— Nu te mai încrâncena așa! i-a strigat o fată, și toată lumea a izbucnit în râs.

Într-un colț al oglinzii vedeam, strălucind în lumina soarelui de mai, paginile albe ale carnețelelor de autografe.

Oglinjoara s-a întunecat: în porțiunea neocupată de reflecția mea a apărut chipul întotdeauna ușor trist al asistentei mele, Kayo Futoda. Îmi era alături în fiecare zi, având grijă să-mi fie mereu la îndemână trusa de machiaj și scaunul pliant. Avea cel mult 30 de ani, însă nimeni nu-i dădea mai puțin de 40. Nu-i păsa deloc cum arăta. Își prindea părul într-o coadă simplă. Când zâmbea, lăsa să i se vadă cei doi dinți de argint din față. La suprafață părea că e tare toantă și făcea o mulțime de stângăcii, dar, în realitate, era o fată foarte inteligentă și totodată complicele meu, partenerul meu de înșelăciune. De fapt, sincer să fiu, cred că ea-și juca rolul mai bine decât mine.

Dinții ei de argint erau ca luna de pe cer. Când râdea în întuneric, străluceau. Câteodată întindeam mâna și i-i atingeam, mulțumit să constat că sunt niște falsuri ieftine.

Pentru că nu pipăisem niciodată luna cea adevărată, îmi imaginam că trebuia să fi fost

aceeași senzație ca atunci când atingeam dinții din argint ai lui Kayo. Poate că dinții ei chiar erau niște părțicele din luna cea adevărată. Dar eu îmi doream să fie două mici luni false.

— Nu mai râde de dinții mei! Îmi sunt de mare folos! Cine mi-i vede sigur nu mai are chef să mă sărute!

Își lăuda imperfecțiunile de parcă s-ar fi mândrit cu ele. Însă niciodată nu spunea că se simte în siguranță pentru că e urâtă.

Kayo avea o încredere nezdruncinată în mine. Ea îmi alina setea de iubire. Într-o noapte, când m-am întors acasă după o lungă seară de filmare, mi-am amintit de unele cuvinte jignitoare pe care mi le aruncase regizorul și, așezat pe pat, am izbucnit în plâns. Kayo a venit să mă consoleze, plângând odată cu mine, și a început să-mi maseze blând umerii. Într-un final, am făcut dragoste.

Acum nu mai avem nevoie de o motivație emoțională. Râdem, ironizam lumea din jur și o trădăm cu mult entuziasm. Kayo continuă să-mi facă masaj. Îmi frământă gambele, zicând în glumă, pe un ton ușor vulgar:

— Iată picioarele lui Yutaka Mizuno!

Uneori, ca să mă tachineze, mă strigă „bobocelul de crin alb“. Dacă altcineva ar încerca să-și bată joc de mine, l-aș ucide pe loc, dar pe ea nu mă pot supăra. Era convinsă că mă simțeam nesigur în chestiunile amoroase tocmai din cauza „bobocelului de crin“... și nu se înșela prea mult.

Când încheiam, obișnuiam să stăm o vreme și să privim, prin crăpătura dintre perdele, strada din fața casei, cufundată în întunericul nopții.

Chiar și noaptea târziu, se mai găseau fani, pe jumătate nebuni, care, ascunși în umbra vreunui stâlp de electricitate, pândeau fereastra dormitorului meu. Știau foarte bine cum era împărțită casa și unde erau camera părinților, a lui Kayo sau bucătăria. Pentru că nu ne permiteam să ne arătăm la fereastră nici măcar siluetele, eram foarte atenți la umbrele reflectate pe perdea și puseserăm lampa cu picior chiar lângă fereastră.

Nu puteam decât să tragem în piept, la adăpostul perdelelor, aerul proaspăt al nopții, care purta mireasma frunzelor tinere. Aceasta era singura mea porție de natură dintr-o zi și, ca